

Đó là một ngày đáng ghi nhớ trong lịch sử của ngôi chùa Phổ Từ. Sư cô Phổ Châu phụ giúp với tôi thiết lập hồ sơ. Tôi nhờ anh Jim Yoder giữ liên lạc với nhà trường, và mời bác Tâm Di và chị Quảng Ly (Liz Barrett) lên phát biểu phần ủng hộ dự án xây chùa. Về phía hàng xóm, có tất cả 7 nhà thì 5 nhà đều có mặt, và đồng thanh lên tiếng ủng hộ việc xây chùa vì họ tin tưởng, nơi đây “ngồi thiền và ăn chay”, sẽ đem lại an lành cho mọi người.

Tính ra, chỉ mất 8 tháng sau khi nộp đơn, chùa Phổ Từ có giấy phép xây cất chùa (conditional use permit).

Giấy phép thứ hai mà chùa phải lo là grading permit, tức là giấy phép ban đất, làm chỗ đậu xe và đặt hệ thống thoát nước nằm sâu dưới lòng đất. Giai đoạn này cũng cam go không kém. Chỉ cần sai lầm là tốn cả trăm ngàn Mỹ kim như chơi! Tôi xin ghi lại việc này, may mà qua khỏi tai nạn...

Một mặt lo xây cất theo dự liệu, mặt khác là gây quỹ để trả tiền cho nhà thầu. Tôi viết bài kêu gọi dưới đây:

—☺ ĐOÀN KẾT GÂY SỨC MẠNH ☺—

Trong lịch sử Việt nam có hình ảnh Hội nghị Diên Hồng, trong đó toàn thể mọi người trong nước cùng đồng lòng hiệp sức với nhau trong việc ngăn chặn ngoại xâm. Trên vua quan, cho đến hàng dân giả, ai cũng một lòng cùng hướng về một mục đích chung: giữ vững cõi bờ, bảo vệ cuộc sống thanh bình của người dân. Một hình ảnh quá đẹp, quá hào hùng cho tất cả chúng ta.

Đó là gia tài tinh thần- sức mạnh của đoàn kết- mà dân tộc trao lại cho mình. Mình có thể và có nên học lấy để mà dùng không? Câu hỏi chắc hơi thừa. Vì ai mà

không muốn như vậy, và không chừng ai cũng hiểu như vậy, còn có người cho rằng: tôi hiểu rõ điều này hơn tất cả mọi người nữa! Thế thì tại sao lại cần phải đặt ra ở đây. Chỉ với lý do đơn giản mình làm chưa được, khi nhìn vào một số công tác đòi hỏi sự nỗ lực của cộng đồng.

Cần phải đoàn kết trong khi hợp tác nhất là Phật sự thì công việc mới có kết quả tốt đẹp được. Bằng không hết khó khăn này tiếp nối theo khó khăn khác sẽ xảy đến cho chúng ta. Buồn thay! Bao nhiêu năm trôi qua rồi, mà sao mình vẫn chưa đạt được kết quả như mong muốn.

Thử nương vào giáo lý nhà Phật để tìm hiểu nguyên nhân và bắt đầu tạo một ý thức mới, một tinh thần mới qua những hành động thiết thực. Để từ đó chúng ta rút tĩa kinh nghiệm và cải tiến, làm cho tinh thần hội nghị “Diên Hồng” sống lại trong lòng chúng ta và con em chúng ta.

Theo thiên ý, nguyên nhân chính là vì mình chưa biết nhường nhịn nhau. Chúng ta cứ chạy theo danh tướng bên ngoài mà quên rằng sự đóng góp nào cũng quý báu cả. Ví dụ một chiếc xe hơi thật mới, thật sang mà thiếu một bánh xe thôi thì nó đã trở thành vô dụng rồi. Không còn là xe hơi bóng loáng mới toanh nữa, mà chỉ là một khối sắt không hơn không kém. Thừa quý Ngài, cái bánh xe quan trọng, mà cái quạt nước cũng quan trọng không kém. Vào khi trời mưa, lái xe trên xa lộ mà quạt nước bị hư hỏng không thấy gì trước mặt cả. Ai dám tiếp tục nhấn ga chạy tới không? Khi làm việc với nhau, chúng ta cần thấy điều này, để cố gắng làm cho giỏi, cho tốt phận sự mình đã nhận lãnh: công việc của cái quạt nước hay chiếc bánh xe. Không những biết nhường nhịn rồi mà lắm lúc mình cần bao dung, tha thứ cho người khác nữa.

Đó là những người bạn của chúng ta chưa học Phật pháp, chưa thực hành giáo lý nên chưa biết nhường nhịn đó mà. Lần hồi giữa mình và họ sẽ có cảm thông và thương nhau nhiều hơn. Tục ngữ Việt Nam cũng có câu: Thương nhau trái ấu cũng tròn. Thánh thần thiên địa ơi! Trái ấu làm sao mà tròn được, có mấy cạnh lặn, như cách nói “lục lẳng trái ấu” của những người lớn tuổi, nhưng khi đã thương nhau rồi, chuyện gì cũng được êm thấm, vui vẻ cả.

Xin mời bạn tuần này có đi chùa lễ Phật thử áp dụng ngay tinh thần đoàn kết này. Như khi vào bếp, mình nói liền: chị ơi, cho em phụ với chị một tay nghe. Nhớ đưa nụ cười đi trước làm “đại sứ” cho mình. Sau đó, xắn tay áo rửa soong nồi hay phụ dọn cơm liền. Hay khi anh ra ngoài sân, thấy anh Đức Lạc và Tâm Hào đang tưới nước, làm cỏ cho mấy luống hoa, mình cũng “xông” vào liền. Phụ một tay cùng nhau làm việc trong sự thương yêu và tương kính, đó là hạnh “đồng sự đại bi” của nhà Phật. Làm việc theo cách đó thì càng làm bao nhiêu càng thấy tâm mình mở rộng và niềm vui tăng trưởng bấy nhiêu. Thế hệ các em, các cháu lớn lên mà nhìn thấy quý anh chị làm việc vui vẻ, đóng góp tích cực trong các công việc cộng đồng. Đó là bài học quý giá nhất mà con em mình có thể học được từ các bậc cha mẹ, người đi trước. Bài học của đoàn kết, thương yêu.

Nếp sống tỉnh thức quý giá nhất mà con em mình có thể học được từ các bậc cha mẹ, người đi trước. Bài học thương yêu đoàn kết.

Tóm lại, sức của một người có hai bàn tay, một khối óc chỉ làm được vài ba công việc trong giới hạn đó thôi.

Nhưng khi có hai mươi người, hay trăm người, vạn người hợp sức lại thì việc nào mà chẳng thành tựu được. Lúc trước, con kinh Vĩnh Tế đã được đào, lũy Trường Dục được đắp lên đều từ ý thức xây dựng này. Chúng ta nên cố gắng chấp nhận nhau, nhường nhịn và thương yêu nhau thì công tác văn hoá, giáo dục hay từ thiện xã hội mục đích đem lại lợi ích chung cho cộng đồng dân tộc nhất định sẽ thành công viên mãn. Huống hồ, người Phật tử còn có tâm đại bi của Phật, có sự gia hộ của chư vị Thiện thần thường trợ lực cho mình thì nguyện vọng chung của chúng ta - xây dựng ngôi chùa Phổ Từ để có nơi tu tập Chánh pháp chắc chắn sẽ thành tựu. ■

Mặt khác, tôi lại phải đưa ra con đường tu học Phật pháp có lợi ích như thế nào để hướng dẫn cho Phật tử biết mà vững lòng tin vào sinh hoạt tại Đạo tràng. Như bài viết dưới đây:

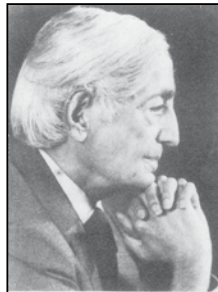
—☉ LÊN ĐƯỜNG CHUYỂN HÓA ☽—

Đức Phật qua cuộc sống ở thế gian, đã để lại cho chúng ta một kho tàng giáo lý vô cùng phong phú. Đó là gia tài pháp bảo của người con Phật. Chúng ta còn biết thêm do một đại sự nhân duyên mà Ngài giáng thế ở cõi Ta Bà để cứu độ chúng sanh. Vậy phải chăng, những bài pháp đó là để cho chúng ta tìm cách chuyển hóa cuộc đời đau khổ của mình thành ra an vui lợi ích? Đúng vậy, Phật pháp được xem như là phương thuốc để chữa căn bệnh trầm kha áy của chúng sanh.

Nhìn lại cuộc sống mà chúng ta có trước mắt, mình có thể nhận ra một điều: rất nhiều lo lắng, buồn phiền

xảy ra từng giờ, từng phút. Hai người chào nhau rất thân mật, ra chiều tương đắc nhưng chỉ chốc lát sau, khi đề cập vấn đề mà hai người không có cùng quan điểm lại nảy sinh ra cãi vã. Và chỉ chốc lát sau thôi, lời qua tiếng lại đó đã biến thành một cuộc “chiến tranh ngầm” giữa hai người. Không nhìn mặt nhau, không chịu làm hòa và có người còn giữ trong lòng cơn giận, nổi đầu đó hàng tháng, hàng năm. Vì đâu mà xảy ra cố sự đáng tiếc như vậy? Thưa chỉ vì cộng nghiệp chung của chúng sanh ở cõi Ta Bà là luôn luôn đấu tranh, chấp ngã. Cộng thêm biệt nghiệp của mỗi người, nhiều tập khí thói quen còn vướng mắc trong lòng sẽ kết hợp lại. Khi gặp điều kiện thuận lợi, phiền não sân hận chất chứa sẽ bùng nổ. Đó là nguyên nhân tạo nên bao sự đau khổ ở giữa cõi trần gian này.

Nhận thức được như vậy là bước đầu của việc tu tập cho bản thân của mình. Điều này rất quan trọng và cần thiết, vì cũng như người chiến sĩ ra trận phải biết giặc ở đâu. Ở đây, giặc tham, sân và si nằm ngay trong lòng mình. Chúng ta cần có chánh niệm để nhận diện mỗi khi phải đối diện với chúng. Bước kế tiếp là thành tâm phát nguyện chuyển hóa con người của mình, sự chuyển hóa từ tâm tư cho đến cách ứng xử bên ngoài. Trước hết, ta nên tìm những cơ hội tốt để có những sinh hoạt tâm linh với một tăng thân là một lợi ích rất lớn. Ông cha ta đã có câu: ăn cơm có

“Time is the enemy.
Meet it, and go
beyond it.”

—J. Krishnamurti

canh, tu hành có bạn. Có được sự hỗ trợ, nâng đỡ của tăng thân, chúng ta sẽ có thêm niềm tin để tu tập và vượt qua những khó khăn trước mắt. Ở trên có nêu ra mục đích chính của việc đón nhận gia tài pháp bảo là để chuyển hóa con người của mình. Cho nên tới đây chắc là chúng ta đã biết là mình phải làm gì. Xin thưa: Cần có một sự chuyển hướng và thay đổi trong lối sống, cách tiếp xúc của bản thân qua thân tâm.

Đối với thân, chúng ta cần có ý thức chính xác về nhu cầu cá nhân nhất là nhu cầu tự nhiên và cần thiết là ăn uống. Đừng gánh thêm nợ cho mình nữa! Ăn uống để nuôi thân, giữ mạng sống cho mình chứ không nên vọng tưởng đến mùi vị béo bổ hay thơm ngon của món ăn. Thức ăn như sơn hào hải vị ngon lắm cũng chỉ qua đầu lưỡi mà thôi, sau đó mọi thức ăn được tiêu hóa như nhau. Cần có sự vận động để máu huyết điều hòa tạo một sự quân bình cho cơ thể. Đừng làm việc quá độ mệt như rồi nằm đó mà than thở. Lại phải đề phòng bệnh tật qua cách ăn uống, ngủ nghỉ của mình. Bị bệnh là khổ lắm! Không làm được gì cả. Biết vậy, thì ta phải phòng bệnh, đừng để đến độ “ăn không ngon, ngủ không yên” mới cầu cứu bác sĩ. Khi thấy có triệu chứng đó, chỉ vài ngày thôi là chúng ta cảnh giác rồi. Coi thử lý do gì? Có phải vì ham làm giàu, thích tiệc tùng hay gặp cảnh trái ngang. Cho dù nguyên nhân nào đi nữa thì chúng ta cần sửa đổi cách sống, làm thế nào để tránh tình trạng tệ hơn. Như vậy là mình biết cách chăm sóc thân của mình.

Bây giờ mình tìm hiểu về tâm. Tâm thì phức tạp hơn nhiều nhưng phương pháp áp dụng thì giống nhau thôi. Nghĩa là mình cần có chánh niệm để biết mình đang

ở trạng thái nào. Vui hay buồn, tinh tấn hay giải đãi, ham chơi hay thích làm việc từ thiện, vv... Sau đó, mình nương vào chánh kiến và sự tu học của mình để định đoạt số phận của mình. Mình muốn gì? Muốn tốt, hạnh phúc thì hãy làm việc tốt, gieo duyên hạnh phúc an vui. Đừng để tâm mình buông lung như vượn chuyền cành mà không biết về đâu. Trong từng phút giây của sự sống, chúng ta phải biết mình đang làm gì, ở đâu?

Trong trường hợp có sự bất an. Chúng ta liền bắt tay vào việc chuyển hóa tâm niệm bất an đó thành ra an ổn. Chỉ bằng cách trở lại hơi thở chánh niệm. Nhắc thầm với mình: *Đại ca ơi! Đừng có trôi giạt sông hồ, làm người cùng tử nữa. Trở về đây cho em nhờ.* Một khi tâm đã trở về với thân rồi, ta lại nở nụ cười trên môi. Bởi vì mình đang có sự sống trong giây phút hiện tại. Khi nổi cơn tức giận cũng vậy. Ta hãy dẫn lòng xuống mà nghĩ rằng: *giận làm gì cho mệt tẩm thân hè!* Không thèm giận dữ nữa đâu, ra cuộc đất trồng hoa hay tưới cây, đi bách bộ quanh vườn. Và nhờ sự trong lành của thiên nhiên, khoảng mười, mười lăm phút sau là tâm ta được nhẹ nhàng an ổn, bao điều bực bội trước đây có thể tan biến trong gió mát và hương hoa.

Đó là những điều căn bản có thể thực tập để chúng ta chuyển hóa thân tâm của chính mình. Từ đó, sự an vui hạnh phúc sẽ đến với chúng ta theo định luật nhân quả: **có tu thì có chứng.** ■

Việc xây cây tiến hành đều đặn là nhờ công đức rất lớn của anh Nguyên và mọi người. Có lúc cũng có khó khăn, rất bất ngờ và làm tôi mất ngủ nhiều đêm. Như vụ

kiểm kê phân xây cất trai đường chẳng hạn. Khi chúng ta nộp đơn cho building department, vì không đủ nhân viên, nên họ mượn một văn phòng kiến trúc bên ngoài xét hồ sơ. Chắc cũng vì không có liên lạc chặt chẽ với sở Cứu Hỏa nên, việc này hoàn tất mà không có sự đồng thuận của mọi phía. Cho đến một hôm, họ mời tôi lên để nói chuyện, chỉ vì cái setback của mái nhà dài hơn 5 feet quy định. Dằng co, mất hết 6 tháng, và cuối cùng tìm được giải pháp: chúng ta nhờ một kỹ sư chuyên môn về cứu hỏa (fire engineer) từ Denver, tốn \$5,000, cho một chiết tính và sửa đổi hợp lý. Như quý vị thấy, hiện nay, tất cả các ống thông hơi trên mái đều chuyển qua phía trước và bức tường về phía hàng xóm phải đóng thêm 3 lớp ván đặc biệt chống lửa!

Thời gian này, tôi viết các bài dưới đây để khẳng định quyết tâm của Đạo tràng, và mong ước mọi người cùng tu học thêm nữa, đóng góp thêm nữa cho ngôi chùa chung.

—☯ TAY TRONG TAY ☯— QUYẾT TÂM XÂY DỰNG

Hơn một năm qua, chúng ta đã cùng nhau làm việc để xây dựng chùa Phổ Từ. Hình ảnh ngôi chùa trong dự phòng từ từ hiện ra trước mắt chúng ta sau bao thời gian công quả, cũng như bàn thảo và liên lạc với những nơi liên hệ. Đi đâu cũng có người hỏi, bao giờ thì đổ móng, lên tường? Lúc nào thì có thể làm lễ Phật Đản ở ngôi chùa mới? Chà, chỗ đậu xe rộng rãi, mà phí tổn có nhiều không? Bao nhiêu thắc mắc và cũng là bấy nhiêu tấm lòng.

Đường như thời gian đi rất chậm, bao nhiêu thủ tục nhiều khê xuất hiện như chẳng màng đến sự nôn nóng, đợi chờ của chúng ta. Và tuần vừa rồi là thời gian hồi hộp nhất; cuối cùng ai nấy thở phào nhẹ nhõm khi nhận được giấy phép để nhà thầu bắt đầu công việc ban đất đưa hệ thống điện nước vào khuôn viên chùa. Tờ giấy phép cũng thường thôi. Chữ ký của nhân viên phụ trách cũng không bay bướm gì lắm. Tất cả đều rất bình thường. Cũng lạ chỉ chút xíu đó mà tốn không biết bao nhiêu là giấy mực, họp hành, bàn thảo và... chờ đợi. Những rắc rối ấy là:

– Ai ngờ hệ thống thoát nước lại lồi thối đến như vậy khi kỹ sư của công ty Lea & Sung khám phá ra có hai ống cống nằm dưới đường nhựa trước chùa bị bở phế từ... 40 năm trước. Vậy là phải liên lạc với nhiều văn phòng để xin hồ sơ gốc, tìm cách giải quyết cho ổn thỏa.

– Rồi mưa xuống, nước chảy đi đâu? Luật lệ quy định là nước mưa không được đọng lại, hay chảy tràn qua đường lộ làm khó khăn cho việc đi lại của người đi đường nhất là các cụ lớn tuổi hay trẻ em đi học. Do đó phải thay đổi bản vẽ, hạp hành, tìm cách giải thích để tìm sự cảm thông từ mọi phía.

– Đến lúc nhận được bản ước tính tổn phí của kỹ sư thì ai nấy cùng tròn mắt nhìn nhau, ý như muốn phát biểu: sao cao dữ vậy???? Chà, kinh khủng quá!!!

Cũng tại mình nghèo nên thấy con số trên bản chiết tính dài quá phải giựt mình! Ông bà mình đã có câu: **làm nhà thêm ba lần vốn**, nghĩa là phải chuẩn bị tâm tư để thêm những thứ tiền lĩnh kính mà mình... chẳng hề ngờ tới.

Còn bao nhiêu thứ khác nữa. Chỉ nêu ra như vậy để chúng ta hiểu mà thương nhiều hơn. Bên cạnh những khó khăn đó, chúng ta tạo được rất nhiều niềm vui. Những buổi cơm chay thân mật được tổ chức ở hội trường gây quỹ xây dựng chùa Phổ Từ. Tiếng cười, tiếng nói hòa lẫn với nhau trong hòa hợp tin tưởng. Tuy rằng mái chùa chưa được lợp, tường vách chưa dựng lên, mà tình thương đã hiển hiện trong ánh mắt trong sự góp tay làm đẹp cuộc đời. Hai mươi năm sau, con em chúng ta lớn lên và sẽ thừa hưởng thành quả từ những tấm lòng cao quý này. Có em sẽ nói: ngày xưa, bà nội tui từng làm công quả để xây chùa đó. Hay: bây giờ thì chùa rộng rãi, khá rồi, chú nghe nói, lúc mới bắt đầu khổ lắm, phải tiết kiệm từng xu đó. Em nói trong sự hãnh diện sung sướng!

Chúng ta cũng đã chung góp từng “đồng bạc lẻ” trong các hạp công đức mang về từng gia đình làm quỹ

xây dựng ngôi chùa chung.

Rồi những buổi công quả, đóng góp bằng chính sức lực, mồ hôi của mình. Bao nhiêu cỏ dại, gỗ vụn, cây cối đều được dọn sạch để nhường chỗ lại cho trai đường, chánh điện, đoàn quán GDPT... Hình ảnh nào có thể ghi nhận trọn vẹn những bàn tay, tấm lòng chân thành và tha thiết đó? Có chăng là ở trên cao, chư Phật chứng minh thương xót. Từ chúng xuất gia đến những bạn hữu xa gần, với người Phật tử đây đạo tâm, chúng ta đã thật sự sát cánh bên nhau. Ngoài ra, cũng xin kể đến tấm lòng quý báu của nhân viên chính quyền, trường học và hàng xóm. Ai cũng tỏ ý cảm thông và ân cần. Chưa thấy có một lời phản đối, phàn nàn nào về công tác xây dựng chùa của chúng ta. Trong rất nhiều tâm tình đáng quý này, xin được ghi vào đây lời phát biểu của một kỹ sư người ngoại quốc. “I enjoy it”, anh nói như vậy trong khi chặm cùi thiết kế đồ án thuộc phần chuyên môn của anh cho ngôi chùa chúng ta. Bên cây thước vẽ và thao thức với ngọn đèn khuya, anh đem vốn liếng thu thập được trong trường công chánh để cùng với lời cầu nguyện của mọi người con Phật xây dựng chốn này thành nơi Tỉnh Thương được khai phát và Cảm Thông được chan hòa.

Hẳn nhiên, con đường đi đến còn dài, công việc còn bề bộn nhưng ai nấy đều vững lòng để hoàn tất cho đúng ý nguyện như chúng ta đã vững tâm bền chí trong suốt thời gian qua. Cầu nguyện Hộ pháp, Thiện thần gia hộ cho chúng ta gặp được thuận duyên để sớm hoàn thành mái chùa chung, làm nơi tu tập đem lại lợi ích cho mọi người con Phật.